

Arrest

nr. 179 946 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 december 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 8 juni 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.12.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Er wordt een inschrijvingsattest en contract voorgelegd van de Hogeschool PXL voor het academiejaar 2015- 2016. Uit deze documenten blijken geen inkomsten.

Verder legt betrokkene zelf nog een arbeidscontract voor met loonfiches en worden er rekeninguittreksels voorgelegd door de moeder van de referentiepersoon. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijks- vermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

In een eerste middel stelt verzoekende partij als volgt:

"Verzoekende partij roept de schending in van:

*de motiveringsplicht: de schending van het algemeen motiveringsbeginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B.S., 12.09.1991, en de schending van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31.12.1980 hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

"...De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2)... In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken

van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen...". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"...2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn..."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"...De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

*het beginsel van de fair play

"...*"Fair play"* duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht "hem door onoirbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres, door overdreven spoed...". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,49-50)

*het zorgvuldigheidsbeginsel

"...Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht...". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

*het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel

"...Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen...". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

"...Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel... ". (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

*artikel 40bis §1 en §2 1° en van artikel 40ter en van artikel 42 §1 en §3 en 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Artikel 40bis §1 en §2 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"...§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt..."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"... De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt..."

Artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"...§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning

bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid...§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister...".

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"... De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken..."

Artikel 50 §2 7°b) van het K.B. d.d. 08.10.1981:

"...Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:...

7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:...

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2de lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult..."

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Opgemerkt wordt dat het bevel om het grondgebied te verlaten louter een uitvloeisel is van de verblijfsweigering zodat alles wat wordt gesteld m.b.t. de verblijfsweigering mutatis mutandis ook geldt voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1.2. De in het eerste middel ingeroepen schendingen in concreto getoetst aan de bestreden beslissing Het verblijf van meer dan drie maanden wordt aan verzoekende partij geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij - althans de Belgische onderdaan, zijnde in casu de Belgische echtgenote van verzoekende partij, mevrouw Emine Cortuk, niet heeft aangetoond "...dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt...Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken..."

Verzoekende partij zal hieronder aantonen dat voormelde zogenaamde motivering die terug te vinden is in de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht schendt vermits de motivering zowel de facto als de iure onjuist is. Bovendien zal worden aangetoond dat de bestreden beslissing eveneens de andere hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur alsook vermelde wettelijke bepalingen schendt.

Hetgeen verzoekende partij in toepassing van artikel 40bis §1 en §2 1° en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en in toepassing van artikel 50 §2 7°b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 dient te bewijzen, is dat hij de hoedanigheid heeft van familielid van de burger van de Unie/ familielid van een Belg die de burger van de Unie / de Belg begeleidt of zich bij de burger van de Unie / de Belg voegt, hetgeen in casu betekent dat verzoekende partij dient aan te tonen dat:

- hij de wettige echtgenoot is van een Belgische die verzoekende partij begeleidt of waarbij verzoekende partij zich voegt

- hij en zijn echtgenote ouder dan 21 jaar zijn

- de Belgische echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zodat verzoekende partij en zijn echtgenote niet ten laste van de Belgische staat vallen

- de Belgische echtgenote samen met verzoekende partij over behoorlijke huisvesting beschikt

- er een ziekteverzekering is die de risico's in België voor verzoekende partij en voor zijn echtgenote dekt.

Behalve over de vereiste dat de Belgische echtgenote voor zichzelf en verzoekende partij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, wordt door de verwerende partij geen discussie gevoerd noch in de bestreden beslissing noch in de nota omtrent het aangetoond zijn van voormelde

wettelijke vereisten die inderdaad ontegenzeggelijk vaststaan gelet op de hierna volgende bijgebrachte stukken:

- stuk 2: nationaal paspoort van verzoekende partij afgeleverd door de Turkse autoriteiten met nummer U11624274
- stuk 3: uittreksel uit de geboorteakte van verzoekende partij
- stuk 4: kopie van de huwelijksakte verzoekende partij en de Belgische mevrouw Emine Cortuk
- stuk 5: uittreksel uit de huwelijksakte verzoekende partij en de Belgische mevrouw Emine Cortuk
- stuk 6: huurovereenkomst d.d. 26 april 1989
- stuk 7: bijvoegsel huurovereenkomst d.d. 26 augustus 2013
- stuk 8: bijvoegsel huurovereenkomst d.d. 9 mei 2014
- stuk 15: bewijs ziekteverzekering verzoekende partij
- stuk 16: bewijs ziekteverzekering echtgenote verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk.

De verwerende partij neemt de bestreden beslissing derhalve enkel en alleen omdat zij van oordeel is dat er in casu een probleem is met de vereiste van het aantonen van te beschikken "...over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen..."

Desbetreffend zijn bij de aanvraag de hierna volgende stukken voorgelegd:

- bewijzen van studies kleuterleidster echtgenote verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk aan Hogeschool PXL te Hasselt: inschrijvingsattest voor het academiejaar 2015-2016 (stuk 9) en contract opleidingsprogramma - diplomacontract academiejaar 2015-2016 (stuk 10)
- bestaansmiddelen Liberale Mutualiteit Limburg t.b.v. meer dan 1.400 euro per maand (augustus 2015 1.403,74 euro en september 2015 1.431,82 euro) en kinderbijslag t.b.v. gemiddeld 500 euro per maand (kinderbijslag juli 2015 685,99 euro, kinderbijslag augustus 2015 493,55 euro en kinderbijslag september 2015 493,55 euro) (stuk 11)
- 'Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd' (stuk 12) met bewijzen hieruit gegenereerd inkomen: loonbrief februari 2016 (stuk 13) en de loonbrief met eraan gehecht rekeninguittreksel bewijs uitbetaling economische/slecht weer werkloosheid maart 2016 (stuk 14).

Uit de dossierstukken blijkt derhalve dat:

- de echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk nog studeert en dat het gezien deze studies evident is dat mevrouw Emine Cortuk niet uit werken kan gaan om een loon van meer dan 1.300 euro te verdienen
- via mama mevrouw Kiymet Sari - die hiertoe als mama trouwens de wettelijke plicht heeft zolang mevrouw Emine Cortuk studeert - met wie mevrouw Emine Cortuk en verzoekende partij een gezin vormen en samen wonen mevrouw Emine Cortuk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor haar en voor verzoekende partij beschikt
- daar nog bij komt dat verzoekende partij zelf werkt en inkomen geniet aangezien hij sedert 4 januari 2016 voltijds tewerkgesteld is als arbeider bij BVBA JC Holding middels 'Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd' en uit deze arbeid inkomen genereert.

Lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk nog studeert.

Nergens in de bestreden beslissing staat uitdrukkelijk vermeld dat de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk nog studeert. Nochtans blijkt dit uit de bij de aanvraag bijgebrachte stukken. (stuk 9 en stuk 10)

Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat "...Er wordt een inschrijvingsattest en contract voorgelegd van de Hogeschool PXL voor het academiejaar 2015-2016. Uit deze documenten blijken geen inkomsten..." doet hieraan geen afbreuk.

Het valt op dat de verwerende partij, ofschoon zij op pagina 4/15 en 5/15 van de nota een theoretische uitleg geeft over de motiveringsplicht en verwijst naar voormelde zinssnede in de bestreden beslissing, in de nota niet nader ingaat op het niet vermeld zijn - en de gevolgen hiervan - in de bestreden beslissing van het student zijn van de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk.

Door het gegeven van het student zijn van de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk niet te vermelden in de bestreden beslissing kan verzoekende partij niet opmaken of de verwerende partij hiermee wel of niet rekening heeft gehouden hetgeen de verwerende partij wel degelijk had moeten doen.

Aangezien het essentieel gegeven van het student zijn niet is vermeld in de bestreden beslissing, biedt de bestreden beslissing ook geen afdoend antwoord op de bij de aanvraag desbetreffend gevoegde stukken die aantonen dat de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk nog studeert met als evident gevolg dat zij niet uit werken kan gaan om een inkomen van meer dan 1.300 euro per maand te verdienen.

Samenvattend:

Door het gegeven van het student zijn van de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk niet te vermelden in de bestreden beslissing schendt de verwerende partij de op haar rustende formele en materiële motiveringsplicht en schendt de bestreden beslissing het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Door het gegeven van het student zijn niet te vermelden in de bestreden beslissing en de link met het student zijn niet te maken en niet uit te leggen waarom er geen rekening mee wordt gehouden, handelt de verwerende partij bovendien onzorgvuldig en onredelijk.

Door het gegeven van het student zijn niet te vermelden in de bestreden beslissing en de link met het student zijn niet te maken houdt de verwerende partij - in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de nota stelt - wel degelijk een essentieel element achter hetgeen getuigt van een gebrek aan fair play. De bestreden beslissing schendt derhalve tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de fair play.

*

In elk geval schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §1 en §2 1° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7°b) van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Immers, voldoet verzoekende partij wel degelijk aan de vereiste te beschikken "...over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen..." en dit omwille van de hierboven reeds uiteengezette redenen hieronder nogmaals herhaald:

"...Verzoekende partij en mevrouw Emine Cortuk vormen een gezin en wonen samen te 3550 Heusden-Zolder, Rodenbachlaan 37, met de moeder van mevrouw Emine Cortuk, mevrouw Kiymet Sari, geboren op 31 mei 1961. Dat dit zo is, blijkt uit de huurovereenkomst d.d. 26 april 1989 (stuk 6) en de bijvoegsels huurovereenkomst d.d. 26 augustus 2013 (stuk 7) en d.d. 9 mei 2014 (stuk 8)...

Mevrouw Emine Cortuk studeert nog. Zij studeert kleuterleidster aan Hogeschool PXL te Hasselt, getuige hiervan het inschrijvingsattest voor het academiejaar 2015-2016 (stuk 9) en het contract opleidingsprogramma - diplomacontract academiejaar 2015-2016 (stuk 10).

Gezien deze studies is het evident dat mevrouw Emine Cortuk niet uit werken kan gaan om een loon van meer dan 1.300 euro te verdienen.

Via mama mevrouw Kiymet Sari - die hiertoe als mama trouwens de wettelijke plicht heeft zolang mevrouw Emine Cortuk studeert - met wie mevrouw Emine Cortuk en verzoekende partij een gezin vormen en samen wonen beschikt mevrouw Emine Cortuk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor haar en voor verzoekende partij samengesteld uit bestaansmiddelen Liberale Mutualiteit Limburg t.b.v. meer dan 1.400 euro per maand (augustus 2015 1.403,74 euro en september 2015 1.431,82 euro) en kinderbijslag t.b.v. gemiddeld 500 euro per maand (kinderbijslag juli 2015 685,99 euro, kinderbijslag augustus 2015 493,55 euro en kinderbijslag september 2015 493,55 euro). (stuk 11)

Daar komt nog bij dat verzoekende partij zelf werkt en inkomen geniet. Verzoekende partij is sedert 4 januari 2016 voltijds tewerkgesteld als arbeider bij BVBA JC Holding middels 'Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd' (stuk 12). Uit deze arbeid genereert verzoekende partij uiteraard inkomen, zo blijkt uit de loonbrief februari 2016 (stuk 13) en de loonbrief met eraan gehecht rekeninguittreksel bewijs uitbetaling economische/slecht weer werkloosheid maart 2016 (stuk 14)..."

Uit de dossierstukken blijkt derhalve dat:

- de echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk nog studeert en dat het gezien deze studies evident is dat mevrouw Emine Cortuk niet uit werken kan gaan om een loon van meer dan 1.300 euro te verdienen

- via mama mevrouw Kiymet Sari - die hiertoe als mama trouwens de wettelijke plicht heeft zolang mevrouw Emine Cortuk studeert - met wie mevrouw Emine Cortuk en verzoekende partij een gezin vormen en samen wonen beschikt mevrouw Emine Cortuk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor haar en voor verzoekende partij

- daar nog bij komt dat verzoekende partij zelf werkt en inkomen geniet aangezien hij sedert 4 januari 2016 voltijds tewerkgesteld is als arbeider bij BVBA JC Holding middels 'Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd' en uit deze arbeid inkomen genereert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 sluit niet uit dat met inkomsten rechtstreeks gegenereerd door personen met een wettelijke onderhoudsplicht die behoren tot het gezin van de zogenaamde refertepersoon, de Belgische onderdaan mevrouw Emine Cortuk, en waarover de zogenaamde refertepersoon beschikt rekening wordt gehouden. Meer nog, hiermee moet rekening worden gehouden. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 heeft het immers louter en alleen over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' en is derhalve geenszins

gelimiteerd tot rechtstreeks door de zogenaamde refertepersoon zelf gegenereerd inkomen *stricto sensu*.

Naar analogie verwijst verzoekende partij naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het toenmalig artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat gezinshereniging Belgen met ascendenten toeliet op voorwaarde dat "...De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt....".

De rechtspraak omtrent deze problematiek is in die zin gevestigd dat er rekening moet worden gehouden met het gezinsinkomen. Bij wijze van voorbeeld verwijst verzoekende partij naar het arrest nr. 28 474 van 9 juni 2009 waarbij de Raad de bestreden beslissing vernietigt op grond van volgende overweging: "...De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de dochter van verzoekster en bijgevolg met het feit dat de refertepersoon geen drie personen ten laste heeft doch enkel zijn kind en schoonmoeder. De Raad stelt vast dat verzoekster kan gevolgd worden in haar stelling dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden aangezien de echtgenote van de referte-persoon niet ten laste is vermits ze zelf een inkomen uit arbeid geniet...verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de refertepersoon. In het kader van de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet dienen de "gezinsinkomsten" in ogenschouw te worden genomen...De stelling van de verwerende partij, die in haar nota lijkt te alluderen dat vermits verzoekster de aanvraag vestiging heeft ingediend in functie van haar Britse schoonzoon, enkel de inkomsten in hoofde van de schoonzoon van belang zijn, kan niet worden gevolgd. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden...".

Er is geen enkele reden om voormelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet door te trekken naar huidige casus. Uiteindelijk zijn de bewoordingen van voormeld artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 identiek aan de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zoals in casu van toepassing.

Een en ander komt er op neer dat uitgaande van de bij de aanvraag gevoegde stukken de verwerende partij (minstens) rekening had moeten houden met ruim 1.800 euro bestaansmiddelen per maand via de moeder van de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk, mevrouw Kiymet Sari hetgeen onbetwistbaar resulteert in "...Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie...".

In casu gaat het om bestaansmiddelen via de moeder van de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk, mevrouw Kiymet Sari die een wettelijke onderhoudsplicht heeft. In dit opzicht is hetgeen zich in deze voordoet dan ook niet te vergelijken met het arrest van de Raad van State d.d. 20 oktober 2015 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waar het huwelijksvermogensrecht aan ten grondslag ligt. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het kwetsieuze arrest van de Raad van State gaat dan ook niet op. Het valt op dat de verwerende partij in de nota ook niet nader ingaat op het arrest van de Raad van State.

Vanaf pagina 5/15 onderaan t.e.m. pagina 9/15 van de nota tracht de verwerende partij voor te houden dat in casu niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat de Belgische onderdaan, in deze de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk, moet aantonen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de Belgische onderdaan, in deze de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk, wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zij het niet uit een rechtstreeks door haarzelf gegenereerd inkomen *stricto sensu* - dit is ook niet vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat enkel spreekt van 'beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' - maar wel via de moeder van de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk, mevrouw Kiymet Sari die een wettelijke onderhoudsplicht heeft zolang de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk studeert.

In deze is dan ook voldaan aan de vereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 meer bepaald dat de Belgische onderdaan, in deze de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk, wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De verwijzingen op pagina 6/15 en 7/15 van de nota naar het arrest nr. 121/2013 d.d. 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, de richtlijn 2003/86/EG, het arrest Chakroun van het Hof van Justitie

en artikel 10bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van huidige casus.

Samenvattend:

Door te oordelen dat niet is voldaan aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 omdat de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen terwijl mevrouw Emine Cortuk wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en de overige voorwaarden (hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van Belg die verzoekende partij heeft begeleid / vervoegt en waarmee verzoekende partij een bewezen duurzame en stabiele relatie heeft, beschikken over voldoende en fatsoenlijke huisvesting, beschikken over de nodige ziekteverzekering, beiden ouder zijn dan 21 jaar,...) niet te betwisten - deze zijn ook ontegenzeggelijk vervuld - en derhalve ten onrechte het verblijf te weigeren en de verblijfskaart niet af te geven schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §1 en §2 1° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7°b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 en handelt de verwerende partij bovendien onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play en voldoet zij niet aan haar motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet. De bestreden beslissing schendt dan ook ook in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

In elk geval had de verwerende partij een individuele behoefteanalyse moeten maken - zo maar verwijzen naar "...Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie..." is geen individuele behoefteanalyse - en rekening moeten houden met het geheel van de elementen van het dossier, dit in casu gelet op de zeer specifieke concrete omstandigheden die zijn gestaaft middels de stukken gevoegd bij de aanvraag: al ruim twee jaar huwelijk, al ruim twee jaar samenwonen in België samen met de Belgische echtgenote mevrouw Emine Cortuk en de mama van de Belgische echtgenote mevrouw Emine Cortuk mevrouw Kiymet Sari zonder ooit beroep te hebben gedaan op O.C.M.W., studentensituatie van mevrouw Emine Cortuk waardoor redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat mevrouw Emine Cortuk hierbij uit werken gaat, voldoende bestaansmiddelen via de onderhoudsplicht van mama mevrouw Kiymet Sari, in orde met ziekteverzekering, werkbereid,.....

Een individuele behoefteanalyse en rekening houden met alle concrete omstandigheden heeft de verwerende partij in deze niet gemaakt / gedaan.

De verwerende partij heeft in deze het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd als een automatisme louter en alleen op basis van de zogenaamde vaststelling dat de Belgische echtgenote van verzoekende partij, mevrouw Emine Cortuk, naar het oordeel van de verwerende partij niet beschikt over een bedrag van meer "... dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, par. 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie..."

Op basis van dergelijk automatisme kan de verwerende partij in geen geval het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden aangevraagd op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 weigeren.

Artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 verplicht de verwerende partij er immers toe "...Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid..."

Het is duidelijk dat in deze de verwerende partij niet aan haar verplichtingen tot het rekening houden met het geheel van de elementen van het dossier én het maken van een individuele behoefteanalyse zoals vereist in artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 heeft voldaan.

De verwerende partij is blijkens de bestreden beslissing van oordeel dat "...aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is...". In dat geval - zo stelt artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 niet meer of minder - "...dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden...". Dit is niet gebeurd!

De lezing die de verwerende partij op pagina 9/15 en 10/15 van artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 geeft, is derhalve onjuist. Trouwens, zoals hierboven aangetoond, beschikt de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zowel voor zichzelf als voor verzoekende partij.

De realiteit toont zulks ook aan: noch verzoekende partij noch de Belgische echtgenote van verzoekende partij mevrouw Emine Cortuk doet beroep op sociale bijstand. Het doel van de wetgever is in deze dan ook ontegenzeggelijk bereikt en aangetoond!

In dit opzicht verwijst verzoekende partij - minstens naar analogie - naar arrest nr. 78.310 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29 maart 2012 waarin de Raad als volgt heeft geoordeeld:

"...De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden...De beslissing...tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd..."

Ook in arrest nr. 121 473 van 26 maart 2014 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier geoordeeld. In casu is het eveneens zo dat "...De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden..."

Op geen enkel moment heeft de verwerende partij om bijkomende inlichtingen gevraagd! Dit kan niet en geldt in casu des te meer gelet op de hierboven geschetste concrete omstandigheden en "het geheel van de elementen van het dossier".

Samenvattend:

Door geen rekening te houden met het geheel van de elementen van het dossier en door geen individuele behoefteanalyse te maken en in de bestreden beslissing geen verwijzing te maken naar artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 schendt de verwerende partij artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play. Bovendien wordt ook in dit opzicht de op de verwerende partij rustende motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet geschonden. De bestreden beslissing schendt dan ook in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Verzoekende partij voldoet dus wel degelijk aan alle voorwaarden om een verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 toegekend te krijgen.

Verzoekende partij had dan ook in het bezit moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning; er zijn in zijn hoofde desbetreffend geen beletsels van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Samenvattend:

Door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren schendt de bestreden beslissing bovenop het reeds uiteengezette dan ook tevens artikel 42 §3 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 die bepalen dat "...§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister..." (artikel 42 §3 van de Vreemdelingenwet) en "...De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken..." (artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980).

Het eerste middel is integraal gegrond."

2.2. In de nota met opmerkingen heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Het fair play beginsel,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Art. 40bis, § 1 en § 2, 1° Vreemdelingenwet,*
- Art. 40ter Vreemdelingenwet,*
- Art. 42, § 1 en § 3 Vreemdelingenwet,*
- Art. 43 Vreemdelingenwet,*
- Art. 50, § 2 Vreemdelingenbesluit.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij geeft een overzicht van de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen, en gaat daarop nader in.

Verweerder laat gelden dat het verblijf aan verzoeker werd geweigerd, omdat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (art. 40ter Vreemdelingenwet).

De verwijzing door verzoekende partij naar andere bij wet gestelde voorwaarden, waaromtrent niet in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, is dan ook volstrekt irrelevant voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij beweert dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat de referentiepersoon nog studeert, en daarom geen inkomsten heeft.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing ter dege werd rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon studeert, daar waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit dergelijke studies geen inkomsten voortvloeien.

Verzoekende partij houdt nog voor dat geen rekening zou zijn gehouden met de inkomsten van de moeder van verzoekende partij en verzoekende partij zelf.

Verweerder laat gelden dat het betoog van verzoekende partij andermaal grondslag mist, nu in de bestreden beslissing wel degelijk naar deze inkomsten werd verwezen, maar werd geoordeeld dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen, nu het daarbij niet gaat over inkomsten van de referentiepersoon zelf, onder verwijzing naar de uitdrukkelijke inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er wel toe gehouden zijn met deze inkomsten rekening te houden, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin immers uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van verzoekende partij zelf en de moeder van de referentiepersoon.

Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële

middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het sociaalezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken

vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat

de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook niet mis te verstaan, gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

Ook de Raad van State bevestigde reeds deze visie.

Terwijl het uitvoeren van een behoeftenanalyse ex art. 42 Vreemdelingenwet niet tot doel heeft de gezinshereniging in functie van de inkomsten van de aanvrager zelf mogelijk te maken.

Art. 42 Vreemdelingenwet heeft tot doel toe te laten dat de concrete behoeften van de gezinshereniger, de vervoeger en de familieleden worden achterhaald, voor zover de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, omdat het mogelijk is dat de concrete behoeften van het gezin toch van die aard kunnen zijn aan te doen aannemen dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon toch toereikend zijn.

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftenanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftenanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen

in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-ccce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

In casu werd geen bewijs voorgelegd van inkomsten van de referentiepersoon zelf. Er diende dan ook geen behoeftenanalyse te worden uitgevoerd.

Tenslotte is de verwijzing van verzoekende partij naar art. 43 Vreemdelingenwet al evenzeer irrelevant, daar waar het verblijfsrecht niet op grond van voornoemd artikel werd geweigerd.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.5. In de bestreden beslissing wordt omtrent de eigen inkomsten van verzoekende partij gemotiveerd dat deze bij de beoordeling van de bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden gebracht, nu het overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet de Belg die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekende partij is het niet eens met deze beoordeling nu zij in de synthesememorie stelt dat uit de dossierstukken blijkt dat *“verzoekende partij zelf werkt en inkomen geniet aangezien hij sedert 4 januari 2016 voltijds tewerkgesteld is als arbeider bij BVBA JC Holding middels ‘Voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd’ en uit deze arbeid inkomen genereert”* (p. 9 synthesememorie) en dat wel degelijk aan de vereiste van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan gelet op de uiteengezette redenen die zij nogmaals herhaald op p. 11 van haar synthesememorie, waaronder het feit dat verzoekende partij zelf werkt en daaruit een inkomen genereert.

2.6. De Raad wijst erop dat de kernvraag in deze zaak erin bestaat een interpretatie te geven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, lid 2 van de vreemdelingenwet *“beschikt”* over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen *“beschikt”*. Verweerder gaat eraan voorbij dat de wetsebepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige *“eigen”* bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsebepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan *“beschikt”*. Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord *“beschikken”* verklaren als respectievelijk *“1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over”* of *“1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.”* Deze betekenis van de term *‘beschikken’* houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term *“beschikken”* gehanteerd wordt, zoals vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoekende partij toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat verzoekers echtgenote, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoekende partij, in casu de inkomsten uit haar tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad erop dat de term *“beschikken”* niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later “opgeslorpt” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II *“Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”*, hoofdstuk I *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.”* Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip *“beschikken”* een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt *“dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].”*

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term *‘beschikken’* in het kader van de Burgerschapsrichtlijn te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgeno(o)t(e) op voorwaarde dat deze Belgische echtgen(o)t(e) erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Ten tweede wijst de Raad op het feit dat het gebruik maken van het vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht is. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste *“aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten”* (zie HvJ GK, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e. a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopingspunt naar status van burger van de Unie”, SEW 2012, 2-13.) Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een

statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, *“Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?”* in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht* 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). Het komt de Raad niet toe zich in casu uit te spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is, doch hij stelt enkel vast dat verweerder geen oog heeft voor het *“effectief genot”*-criterium. De Raad stelt eveneens vast dat de gemachtigde, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten, hiervoor evenmin aandacht heeft gehad.

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De gemachtigde en verweerder hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte kan wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, er op gewezen worden dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 iuncto artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, dan zal de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet worden en zal hij bijgevolg niet meer ten laste vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet zonodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner/echtgenoot afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het

inkomen dat de partner/echtgenoot waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “*beschikt*” uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekende partij, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “*beschikken*” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad met verzoekende partij vast dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. De verwerende partij volgt deze zienswijze niet in haar nota met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 en arresten van de Raad van State. De Raad merkt echter op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “*beschikt*” dat voorkomt in de zin “*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “*de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden*” (B.52.3), “*bestaansmiddelen van de gezinshereniger*” (B.55.2), “*indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt*” (B.55.2), “*bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger*” (B.55.3), “*dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon*” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden.

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet maakt immers ook enkel gewag van “*De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt*”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument geput worden uit de wijze waarop wetbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4 van de vreemdelingenwet, dat dan weer wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen. Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “*beschikken*” van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een

verduidelijking van artikel 11, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin het Hof stelt dat: *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*.

Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verzoeker, als familielid van een Belgische onderdaan, valt niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, gelet op het bepaalde in artikel 3, 3e lid van de voormelde richtlijn. De voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord *“beschikt”* waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling *“niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, in casu eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarop supra reeds werd ingegaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad met verzoekende partij vast dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat een verder onderzoek naar de eventuele gegrondheid van de overige middelen(onderdelen) zich niet opdringt nu dit niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER